

Szoktak vasárnap este kávézni? Hát, mi igazából nem sűrűn. Sőt, még irodalmi estekre sem nagyon járunk vasárnap este, de az UFF-nál [beharangozott](#) január 29-i program egy kicsit másnak ígérkezett, ezért is volt felírva már jó idejében a naptárba.

A **Kávészünetet** manapság egyre kevesebb embernek kell bemutatni – azoknak meg biztosan nem, akik valamennyire képben vannak a mai magyar alterzenékkal. A 2005-ben indult zenekar egy olyan szeletét vágta ki magának ebből az egyre inkább virágzó zenei tortából, amivel nem sokan foglalkoznak: verseket zenésítenek meg. Nyilván, ez önmagában nem újkeletű dolog, hiszen például a magyar nemzeti himnusz is egy megzenésített vers, de ők **na gyon mai hangon szólnak** azokhoz, akik állítólag teljesen eltávolodtak az irodalomtól: a fiatalokhoz.

De hozzájuk viszont nagyon! Vasárnap este a Siculus ifjúsági ház egykoron Tea Pubnak hívott terme úgy megtelt, mint a német vendégmunkás csomagtartója hazaútkor, és néhány pillantással megállapítható volt, hogy a magam szűk harmincasával is rendesen felfelé toltam az átlagéletkort. És most még csak nem is zsenge huszonévesek töltötték meg a termet, mert bőven akadtak itt olyanok, akiknek még a nyolcadik osztály végi Nagy Vizsgára is **néhány évet kell várniuk**

– és, bár a hangulat adott volt, nem ők öblítették az estét sörrel, azt csak a felnőttek minősülők kaptak, becsszó!

De pont ők voltak a lehangosabbak – a szó, koncerteken számba vehető, legnemesebb értelmében – amikor épp egy olyan vers volt terítéken, ami az idei tananyaguk része. A Kávészünet ráadásul mindent megtett ennek érdekében: **Popovics György** énekes született showman, játszi könnyedséggel vette rá a tinitőmeget arra, hogy finomka csápolással áldozzanak a magyar irodalom oltárán, és némelyik József Attila vagy Ady költeményre úgy integettek jobbra-balra, hogy még a Ganxsta Zolee koncertek „Keleti oldal, nyugati oldal” dalain

edzettek is elismerően csettintettek.

Persze itt nem a magyar gengszter rap bugyraiba merülhettünk alá, hanem a klasszikus irodalom darabjai szólaltak meg: volt itt szépen rímelő Weöres Sándor, az alliterációt oktató *Itt van az ősz*

Petőfitől, Ady ősze Párizsból és persze József Attila bestof, benne az elmaradhatatlan „nincsen apám verse”, vagyis a

Tiszta szívvel

, ami miatt szegény, kezét tördelő

Horger Antal

úrra ma is sokan úgy emlékeznek, mint aki a Sátán láncos kutyájaként próbálta felfalni a szárnyait bontogató Attilánkat.

Az ilyenféle irodalmi összefüggések helyett teljesen mai zenei világgal, oxigénszőke hajakkal és helyenként szövegi adaptációkkal fokozta a hangulatot a Kávészünet, akik a legnagyobb sikert továbbra is Hollós Korvin Lajos *Csonka* versével érték el – nem hiába, itt sikerült a szöveghez leginkább illő dallamot komponálni. Reméljük azért hallották

[a gimisek előadásában](#)

is, mi még mindig az állunkat keresgéljük tőle.

A Kávészünet persze nem csak amiatt jó, hogy mai a hangzása –illetve ebből fakad az igazi értékük, vagyis az, hogy ma már nem az a menő, ha valaki hangos pfújolással és undorral viszonyul a magyar irodalomhoz, hanem sokkal inkább az, ha kezét lóbálva, hatalmas mosollyal és **teli torokból énekl**i a **szövegeket**. Mert akkor és ott a versek dalszöveggé változnak, hogy végül egy lépéssel közelebb vigyenek azokhoz a költőkhöz, akiktől nagyon sok okosat lehet olvasni, ha vesszük rá a fáradságot.

A Kávészünet srácai pedig pont ebben segítenek. Köszönjük nekik!